

บทที่ 2

ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดภูเก็ต

2.1 ประวัติจังหวัดภูเก็ต

เมืองภูเก็ตในอดีตคือเมืองกลาง ซึ่งเคยเป็นเมืองสำคัญชายฝั่งตะวันตกของประเทศไทย เป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับการแวะพักจอดเรือเพื่อกำบังลมในหน้ามรสุม เป็นเมืองที่อุดมไปด้วยแร่ดีบุก อำพัน ไข่มุก เมืองกลางจึงเป็นที่รู้จักของนักเดินเรือและพ่อค้าต่างชาติเป็นอย่างดีและเรียกชื่อแตกต่างกันออกไปเช่น เซลันกูจิง (Sylon Ujong) จังก์ซีลอน (Junk Ceylon) เป็นต้น

ประมาณ พ.ศ. 700 ได้ปรากฏชื่อเกาะกลางในหนังสือภูมิศาสตร์ของปโตเลมี ชาวกรีก ซึ่งกล่าวถึงเมืองโบราณชื่อเมืองตะโกลาไว้ว่าตั้งอยู่บริเวณตะวันตกของแหลมมลายู ปัจจุบันเมืองนี้คือเมืองตะกั่วป่า และยังสามารถกล่าวถึงแหลมที่ยื่นลงมาทางใต้รวมถึงเกาะกลางด้วย ปโตเลมีเรียกดินแดนนี้ว่าจังก์ซีลอน ซึ่งสอดคล้องกับนายสุนัย ราชภัฏวารักษ์ได้กล่าวในหนังสือภูเก็ตไว้ว่า “โบราณ พื้นที่ที่เป็นเกาะภูเก็ตมีลักษณะเป็นแหลมมาก่อน ชาวต่างประเทศจึงเรียกว่าแหลมจังก์ซีลอน (Junk Ceylon) คือแหลมกลางหรือแหลมสลังนั่นเอง”

เมืองกลางเป็นดินแดนเล็ก ๆ ทางฝั่งทะเลด้านตะวันตกของประเทศไทย ยังไม่มีศักยภาพที่จะปกครองตนเองได้ จึงมีดินแดนที่ใหญ่กว่าผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาปกครองอยู่ตลอดเวลา เช่น อาณาจักรศรีวิชัย ซึ่งมีศูนย์กลางความเจริญอยู่ที่ นครศรีธรรมราชและไชยา อาณาจักรเล็ก ๆ เช่นภูเก็ตมีหน้าที่เพียงเป็นแหล่งทรัพยากรแร่ดีบุกและแหล่งน้ำจืดเท่านั้น อาณาจักรศรีวิชัยได้ครองความยิ่งใหญ่อยู่ถึง 600 ปี ก็เสื่อมสลายและอาณาจักรศรีธรรมนคร (นครศรีธรรมราช) ได้ขึ้นมามีอำนาจในภูมิภาคนี้แทน และจัดการปกครองเมืองบริวารในรูปแบบเมืองสิบสองนักษัตร เมืองภูเก็ตในสมัยนั้นใช้ตราปีจอ เป็นตราประจำเมืองและเรียกเมืองภูเก็ตว่า ตะกั่วกลาง เมื่ออาณาจักรสุโขทัยเจริญรุ่งเรืองขึ้นพ่อขุนรามคำแหงได้ขยายอาณาจักรลงมาทางใต้ตลอดแหลมมลายู อาณาจักรนครศรีธรรมราชได้กลายเป็นเมืองในปกครองของกรุงสุโขทัย นั้นหมายถึงการรวมเมืองภูเก็ตเข้าเป็นเมืองบริวาร ของสุโขทัย ทำหน้าที่ส่งแร่ดีบุกไปสุโขทัย และ เมื่ออาณาจักรสุโขทัยเสียแก่กรุงศรีอยุธยา บรรดาหัวเมืองต่าง ๆ จึงขึ้นแก่อยุธยา ในสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถชื่อของเมืองกลางปรากฏในฐานะหัวเมืองที่ขึ้นกับฝ่ายกลางสามเมืองคือ ตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง กลาง แสดงว่าเมืองกลางต้องเมืองเจ้าเมืองเข้ามาปกครอง ตามระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยนั้น ประมาณปี พ.ศ. 2169 สมเด็จพระเจ้าทรงธรรมอนุญาตให้ชาวฮอลันดา สร้างสถานีการค้ารับซื้อแร่ดีบุกที่เมืองภูเก็ต การค้าแร่ดีบุกสร้างความร่ำรวยให้ฮอลันดาเป็นอย่างมาก ต่อมาเกิดปัญหาเกี่ยวกับชาวเมืองทำให้ชาวเมืองรวมตัวกับชาวมลายู ฆ่าชาวฮอลันดาเกือบหมด ในสมัยพระนารายณ์ ประมาณปี พ.ศ. 2228 ได้อนุญาตให้บริษัทฝรั่งเศสเข้ามาผูกขาดการค้าดีบุกในภูเก็ตแต่เพียงบริษัท

เด็ยว และตั้งชาวฝรั่งเศสชื่อ “ชาร์บอนโน(Re'ne Charbonea)”เป็นเจ้าเมืองกลาง ซึ่ง แสดงว่าอำนาจของฝรั่งเศสมีมากกว่าประเทศยุโรปอื่น ๆ ในขณะนั้น หลังจากพระนารายณ์มหาราชเสด็จสวรรคต พระเพทราชาไม่พอใจชาวฝรั่งเศส ทำให้ชาวฝรั่งเศสถูกขับออกจากเมืองเป็นจำนวนมาก หลังจากกรุงศรีอยุธยาต้องเสียเมืองแก่พม่า เมืองกลางเข้าสู่สมัยของพระเจ้าตากสิน ปัญหาสำคัญคือปัญหาเศรษฐกิจ และความมั่นคง ของชาติ เพราะทรัพยากรอันมีค่าถูกพม่าปล้นไปจนหมดสิ้น พระยาอินทวงศาในฐานะผู้ที่พระเจ้าตากสินแต่งตั้งให้มาเร่งรัดเรื่องการจัดเก็บภาษีตามหัวเมืองปักษ์ใต้ และต่อมาได้รับพระราชโองการให้ไปดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการเมืองกลาง ในสมัยนี้เมืองกลางได้กลายเป็นเมืองท่า ขนาดใหญ่บริเวณชายฝั่งตะวันตกแทนมะริด และตะนาวศรี เมืองกลางเจริญรุ่งเรืองและมีเจ้าเมืองปกครองมาจนกระทั่งสมัยของพระยากลาง (หนู)ราวปี พ.ศ.2438 ตระกูลขุนนางกลางซึ่งเคยมีอำนาจมาก่อนสิ้นสุดลงเพราะสมัยรัชกาลที่ 5 เมืองกลางถูกยุบเป็นอำเภอขึ้นกับเมืองภูเก็ต

สำหรับความเป็นมาของเมืองภูเก็ตนั้นเป็นชื่อที่คนเพิ่งรู้จัก เจ้าเมืองภูเก็ตคนแรกคือ เมืองภูเก็ต (เทียน) ภูเก็ตเป็นชุมชนขนาดเล็ก ทำมาหากินด้วยการค้าแร่ดีบุก ทำนา ทำไร่ เมืองภูเก็ต (เทียน) ได้รับการเลื่อนยศเป็นพระยาทุกราช เจ้าเมืองภูเก็ต แต่การปกครองยังคงขึ้นอยู่กับเมืองกลาง ภูเก็ตเจริญรุ่งเรืองมากด้วยแร่ดีบุกในสมัยพระยากลาง (เจิม) เป็นเจ้าเมือง ระยะเวลาเป็นระยะเวลาที่เมืองภูเก็ตเจริญสูงสุด จากการทำแร่ดีบุก โดยเฉพาะสมัยพระภูเก็ต (แก้ว) ซึ่งได้รับบรรดาศักดิ์เป็นพระภูเก็ตโลหะเกษตราธิบดี การขุดแร่ดีบุกสร้างความร่ำรวยมหาศาลให้กับเจ้าเมือง เจ้าเมืองภูเก็ตคนสุดท้ายคือพระยาภูเก็ต (ลำดวน) ซึ่งมีปัญหาเรื่องการสัมปทานแร่ดีบุก การติดค้างภาษีทำให้ถูกปลดจากตำแหน่ง จังหวัดภูเก็ตได้เปลี่ยนเข้าสู่การปกครองแบบมณฑลเทศาภิบาลและมีภูเก็ตเป็นที่ตั้งมณฑล พระยาพิ โภษา (หมาโต โชติกเสถียร) เป็นข้าหลวงเทศาภิบาลคนแรก เป็นผู้วางรากฐานการปฏิรูปมณฑล โดยการแบ่งการปกครอง ออกเป็นอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน และอีกผู้หนึ่งที่เข้ามาดำรงตำแหน่งข้าหลวงเทศาภิบาลและสร้างความเจริญสูงสุดให้กับจังหวัดภูเก็ตคือ พระยารัษฎานุประดิษฐ์ มหิศรภักดี (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.2475 ภูเก็ตมีฐานะเป็นจังหวัด มีข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นหัวหน้าส่วนราชการ จนถึงปี พ .ศ. 2495 ตำแหน่งข้าหลวงประจำจังหวัดเปลี่ยนเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด จนถึงปัจจุบัน

2.2 ขนาดพื้นที่และอาณาเขตการปกครอง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในภาคใต้ฝั่งตะวันตกของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดา ถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดา ถึง 98 องศา 40 ลิปดาตะวันออก มีลักษณะเป็นเกาะ ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีเกาะบริวาร 32 เกาะ ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะ

บรืวารมีพื้นที่ 27 ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด 570.034 ตารางกิโลเมตรหรือ 356,271.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัด หมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตร หรือ ระยะทาง ทางอากาศ คิดเป็น 688 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดช่องแคบปากพระจังหวัดพังงา เชื่อมโดยสะพานสารสิน
	และสะพานเทพกระษัตรี
ทิศตะวันออก	ติดทะเลเขตจังหวัดพังงา
ทิศใต้	ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย
ทิศตะวันตก	ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

2.3 ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณ ร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ พื้นที่ชายฝั่ง ด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม

2.4 ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตร้อนชื้น อยู่เขตอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มีอากาศร้อนชื้นตลอด ฤดูกาลมี อยู่ 2 ฤดู ประกอบด้วย ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือน เมษายน ถึง เดือน พฤศจิกายน และ ฤดูร้อนเริ่ม ตั้งแต่เดือน ธันวาคม ถึง เดือน มีนาคม ของทุกปี

2.5 การปกครอง

จังหวัดภูเก็ต แบ่งการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ออกเป็น 3 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง มีตำบล 17 ตำบล และ 103 หมู่บ้าน การบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 9 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 9 แห่ง

ตารางที่ 2.1 แสดงข้อมูลเขตการปกครองของจังหวัดภูเก็ต

อำเภอ	พื้นที่(ตร.กม)	ระยะห่างจากจังหวัด (กม)	ตั้งเมื่อ พ.ศ	จำนวน	
				ตำบล	หมู่บ้าน

อำเภอ	พื้นที่(ตร.กม)	ระยะห่างจากจังหวัด (กม)	ตั้งเมื่อ พ.ศ	จำนวน	
				ตำบล	หมู่บ้าน
เมืองภูเก็ต	224.000	1	2481	8	44
กะทู้	67.034	10	2457	3	13
กลาง	252.000	19	2441	6	46
รวม	543.034	-	-	17	103

ที่มา : ที่ทำการปกครองจังหวัดภูเก็ต

2.6 ประชากรและความหนาแน่นของประชากร

ประชากรจังหวัดภูเก็ต ณ เดือนธันวาคม 2551 มีจำนวน 327,006 คน เป็นชาย 155,555 คน หญิง 171,451 คน ความหนาแน่นของประชากร 602 คนต่อตารางกิโลเมตรทั้งนี้ประชากรภูเก็ตประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติที่อพยพเข้ามาอยู่และที่อยู่ตั้งเดิมได้แก่ คนไทยภาคใต้ คนไทยเชื้อสายจีนที่อพยพมาจากประเทศจีนและเกาะปีนัง กลุ่มชาติพันธุ์เชื้อสายมอญกะเหรี่ยงและอุยกะไวยซาไก และกลุ่มมุสลิมที่อพยพมาจากมาลายู เป็นต้น

2.7 ศาสนา

ประชากรส่วนใหญ่ของภูเก็ตประมาณร้อยละ 88 นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือศาสนาอิสลามและคริสต์ ซึ่งมีทั้งสองนิกายคือ คาทอลิก และโปรเตสแตนต์ นอกจากนี้ยังมีผู้นับถือศาสนาอื่นเช่น ฮินดู และซิกข์ อยู่บ้างแต่ไม่มากนัก รายละเอียด ตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 แสดง จำนวนศาสนิกชน และศาสนสถานจังหวัดภูเก็ต

ปี.พ.ศ	จำนวนศาสนสถาน(แห่ง)				จำนวนศาสนิกชน (คน)			
	วัด	โบสถ์	มัสยิด	อื่นๆ	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	อื่น
2549	39	4	50	3	203,356	2,936	80,251	959
2550	39	5	51	3	198,971	3,628	82,031	1,391
2551	39	4	50	4	230,874	4,809	87,981	1,153

ที่มา: สำนักงานจังหวัดภูเก็ต

2.8 การคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐาน

• การคมนาคม

จังหวัดภูเก็ตมีเส้นทางคมนาคม 3 ทาง ได้แก่ ทางบก ทางน้ำและทางอากาศ การคมนาคม ทางบก มีทางหลวงหมายเลข 402 เป็นเส้นทางหลัก และมีทางหลวงจังหวัดรอบเกาะ รวมทั้งเส้นทางอื่น ๆ ที่แยกออกจากทางหลวงหมายเลข 402 ไปยังชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ สำหรับทางน้ำ จังหวัดภูเก็ต มีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต อยู่บริเวณอ่าวมะขาม ใช้เป็นท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้า และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวและเรือขนาดเล็กอีก 14 แห่ง

ส่วนทางอากาศสนามบินนานาชาติภูเก็ตซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้า และผู้โดยสาร เชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง ซึ่งสามารถรองรับเที่ยวบินได้ 10 เที่ยวบิน/ชั่วโมง รองรับผู้โดยสารได้มากกว่า 29 ล้านคน

• ไฟฟ้า

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดแรกในประเทศไทย ที่มีไฟฟ้าใช้ในทุกหมู่บ้าน โดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคภูเก็ต ได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต สำหรับพื้นที่ที่เป็นเกาะกลางทะเลจะใช้กระแสไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ และเครื่องปั่นไฟฟ้าดีเซล จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้ารวม 134,809 ครัวเรือน และมีจำนวนไฟฟ้าที่จำหน่าย 125,961,206.17 หน่วย

• การประปา

การบริการประปาในจังหวัดภูเก็ต มีหน่วยงานรับผิดชอบ 3 หน่วยงาน คือ

1.เทศบาลนครภูเก็ต ผลิตน้ำประปาจากแหล่งน้ำดิบในชุมชนเมือง 9 แห่ง ทั้งของเอกชนและเทศบาลเอง ประกอบด้วย

- ชุมชน้ำหน้ารพ.วชิระภูเก็ต	ความจุ	127,000	ลบ.ม
- ชุมชน้ำซอยพะเนียง	ความจุ	72,000	ลบ.ม
- ชุมชน้ำเทศบาล	ความจุ	334,000	ลบ.ม
- ชุมชน้ำแฝด	ความจุ	732,900	ลบ.ม
- ชุมชน้ำริมถนนวิจิตรสงคราม	ความจุ	222,000	ลบ.ม
- ชุมชน้ำบริษัทอนุภาซอ.กะทู้	ความจุ	2,000,000	ลบ.ม
- ชุมชน้ำคุณคณิต	ความจุ	73,000	ลบ.ม

- ชุมน้ำบริษัทอนุภาษาเจ้าฟ้า ความจุ 1,000,000 ลบ.ม
2. การประปาส่วนภูมิภาค ดำเนินการผลิตน้ำประปาจาก 2 แหล่ง คือโรงกรองน้ำกะหลิมและโรงกรองน้ำบางวาด
3. การประปาท้องถิ่น จำนวน 5 แห่งให้บริการในชุมชนและบริเวณใกล้เคียง
- การประปาเทศบาลตำบลเทพกระษัตรี
  - การประปาเทศบาลตำบลเชิงทะเล
  - การประปบบ้านสะป่า
  - การประปาเทศบาลเมืองป่าตอง
  - การประปา อบต.เทพกระษัตรี
- การบริการโทรศัพท์ จังหวัดภูเก็ตมีชุมสายโทรศัพท์ 50 ชุมสาย มีจำนวนเลขหมายเต็ม 67,719 เลขหมาย และที่เปิดใช้แล้ว 49,946 เลขหมาย

2.9 สภาพเศรษฐกิจ

- **สภาวะเศรษฐกิจโดยรวม**

สภาวะเศรษฐกิจและแหล่งที่มาของรายได้ของจังหวัดภูเก็ตที่หลากหลาย แต่รายได้ส่วนใหญ่จะผูกขาดกับภาค อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการท่องเที่ยว โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติโดยรวมของจังหวัด ณ ปี 2550 เท่ากับ 62055 ล้านบาทและมีผลิตภัณฑ์มวลรวม หรือรายได้ประชาชาติของจังหวัดเฉลี่ยต่อหัวประชากร (GPP Per capita) เท่ากับ 214,621 บาทซึ่งสูงเป็นอันดับ 1 ของภาคใต้และเป็นอันดับที่ 8 ของประเทศ

ตารางที่ 2.3: แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของจังหวัดภูเก็ตแยกตามภาคการผลิต

(Millions of Baht)

	2004r	2005r	2006p	2007p1
Agriculture	4,886	4,945	5,529	5,788
Agriculture, Hunting and Forestry	1,642	1,947	2,402	2,537
Fishing	3,244	2,998	3,127	3,251
Non-Agriculture	50,076	45,427	51,599	56,268
Mining and Quarrying	8	-0	0	0
Manufacturing	2,037	2,271	2,394	2,556
Electricity, Gas and Water Supply	1,355	1,296	1,460	1,574

	2004r	2005r	2006p	2007p1
Construction	2,457	2,925	2,927	2,999
Wholesale and Retail Trade; Repair of Motor Vehicles, Motorcycles and Personal and Household Goods	4,603	5,089	6,043	6,275
Hotels and Restaurants	25,785	20,766	22,000	23,880
Transport, Storage and Communications	6,614	5,174	7,887	9,173
Financial Intermediation	1,459	1,660	1,924	2,176
Real Estate, Renting and Business Activities	1,424	1,516	1,713	1,923
Public Administration and Defence; Compulsory Social Security	1,155	1,227	1,306	1,432
Education	993	1,172	1,519	1,673
Health and Social Work	821	923	990	1,127
Other Community, Social and Personal Services Activities	1,318	1,359	1,388	1,430
Private Households with Employed Persons	48	49	49	51
Gross Provincial Product (GPP)	54,962	50,371	57,128	62,055
GPP Per capita (Baht)	201,339	180,439	200,765	214,621
Population (1,000 persons)	273	279	285	289

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

• การลงทุน

ในภาพรวมของจังหวัดในขณะนี้ มีบริษัทที่ดำเนินธุรกิจอยู่ทั้งสิ้น 10,152 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 3,468 แห่ง ห้างหุ้นส่วนสามัญบุคคล 17 แห่ง รวมทั้งสิ้น 13,637 แห่ง โดยมีธุรกิจที่มีการจดทะเบียนดำเนินการมาก 5 อันดับแรก ประกอบด้วย ธุรกิจเรียลเอสเตท ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ธุรกิจรับเหมาก่อสร้างที่รองรับการเติบโตของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจจัดสรรที่ดิน และธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งการจดทะเบียนบริษัทไม่ต่ำกว่า 70% เป็นการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับคนต่างชาติ โดยคนไทยถือหุ้น 51% และต่างชาติถือหุ้น 49%

ในปี 2551 จังหวัดภูเก็ตมีนักลงทุนมาจดทะเบียนนิติบุคคลตั้งบริษัทและห้างหุ้นส่วนใหม่ทั้งสิ้น 1,583 แห่ง แบ่งเป็นจดทะเบียนบริษัท 1,274 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 309 แห่ง เงินทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น 3,807,771,500 บาท ยกเลิกกิจการไปทั้งสิ้น 329 ราย

• **ด้านการท่องเที่ยว**

จากสถิติของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตโดยเฉลี่ยในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา อยู่ในระดับ 4-5 ต่อปีโดย ในช่วงปี 2551 มีจำนวนถึง 5,005,653 คน เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 11.25 มีรายได้จากการท่องเที่ยว จำนวน 94,239.52 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 21.45 ดังตารางข้างล่าง

ตารางที่ 2.4 : แสดงข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

รายการข้อมูล	มกราคม – ธันวาคม 2551		
	ไทย	ต่างประเทศ	รวม
จำนวนผู้เยี่ยมเยือน(คน)	1,722,243	3,283,410	5,005,653
นักท่องเที่ยว	1,566,344	3,160,349	4,726,693
นักท่องเที่ยว	155,899	123,061	278,960
จำนวนผู้เยี่ยมเยือนจำแนกตามพาหนะการ	1,722,243	3,283,410	5,005,653
เดินทาง(คน)			
เครื่องบิน	545,743	2,086,225	2,631,968
รถไฟ	-	-	-
รถโดยสารประจำทาง	423,527	501,642	925,169
รถส่วนตัว	752,973	566,068	1,319,041
อื่น ๆ	-	129,475	129,475

ที่มา : สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้เขต 4

ตารางที่ 2.5 : แสดงข้อมูลการรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

รายการข้อมูล	มกราคม – ธันวาคม 2551		
	ไทย	ต่างประเทศ	รวม
จำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทที่พัก	1,566,344	3,160,349	4,726,693
บ้านญาติ/เพื่อน	467,428	151,989	619,417
ที่พักในอุทยานฯ	-	-	-
บ้านรับรองฯ	-	-	-

รายการข้อมูล	มกราคม – ธันวาคม 2551		
	ไทย	ต่างประเทศ	รวม
อื่น ๆ(อพาร์เมนท์ วัด เป็นต้น)	26,330	75,856	102,186
ระยะเวลาพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว(วัน)	2.96	5.57	4.71
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย/คน/วัน	2,835.45	4,551.50	4,186.70
นักท่องเที่ยว	2,858.54	4,565.74	4,210.25
นักท่องเที่ยว	2,150.43	2,514.52	2,311.05
รายได้(ล้านบาท)	13,567.65	80,671.87	94,239.52
นักท่องเที่ยว	13,232.40	80,362.43	93,594.83
นักท่องเที่ยว	335.25	309.44	644.69

ที่มา : สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้เขต 4

จากการประมาณการอัตราการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวในภูเก็ตตั้งแต่เดิมคาดว่าจะมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคนต่อปีขึ้นไปนั้น อย่างไรก็ตามจากสถานการณ์ภาวะเศรษฐกิจโลกที่ตกต่ำ ปัญหาการเมืองในประเทศและการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 มีผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวปัจจุบันมีจำนวนลดลง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อรายได้ของประชากรและเศรษฐกิจของจังหวัดในภาพรวมที่อาจซบเซาลงตามไปด้วย อย่างไรก็ตามหากสถานการณ์ต่างๆคลี่คลาย คาดว่าภาวะการท่องเที่ยวของภูเก็ตจะฟื้นตัวขึ้นมาอย่างเต็มตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ได้ดีจึง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูง เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งเหล่านี้เป็นจุดแข็ง และเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ได้อีกในอนาคต นอกจากนี้ ยังมีจุดแข็งในเรื่องของความปลอดภัยในชีวิต รวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประเพณีผู้คนที่มีความซื่อสัตย์เมตตา การมีส่วนร่วมของภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ในการสร้างภาพลักษณ์ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งหากมีการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้อยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม มีการจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยวที่ดีรวมถึงการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ของจังหวัดภูเก็ต ก็จะเป็นต้นทุนที่จะสร้างความมั่นคงและยั่งยืนของการท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

- การจ้างงาน

อัตราผู้อยู่ในวัยแรงงานของจังหวัดภูเก็ตในปี พ.ศ. 2551 (ณ เดือนธันวาคม 2551) คิดเป็นร้อยละ 51.73 ของจำนวนประชากรทั้งหมด มีจำนวนแรงงานเพียง 152,097 คน โดยเป็นผู้มีงานทำ

150,620 คน ส่วนใหญ่ทำงานในสาขาบริการ ประเภทโรงแรมและภัตตาคาร สาขาการขายส่ง ขายปลีก และสาขาการก่อสร้าง ซึ่งเมื่อเทียบกับความเป็นจังหวัดท่องเที่ยวแล้วถือว่าจำนวนแรงงานน้อย เนื่องจากภาคธุรกิจท่องเที่ยวและต่อเนื่องจากการท่องเที่ยว เป็นภาคธุรกิจสำคัญที่มีความต้องการแรงงานมาก โดยเฉพาะในช่วงฤดูการท่องเที่ยว โดยจังหวัดภูเก็ต มีอัตราการจ้างขั้นต่ำวันละ 197 บาท สูงเป็นอันดับหนึ่งของภาคใต้ ผลจากจำนวนแรงงานท้องถิ่นที่มีอยู่ไม่เพียงพอ ทำให้เกิดมีแรงงานต่างถิ่น หลั่งไหลเข้ามาทำงานในจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงแรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้านทำให้ กิดจำนวนประชากรแฝงของภูเก็ต ค่อนข้างสูงประมาณถึง จำนวนใกล้เคียงหรือมากกว่าจำนวนประชากรแท้จริงของจังหวัด

ในส่วนของความต้องการแรงงานจำแนกตามระดับการศึกษา ในปีพ.ศ.2551 ที่ผ่านมา พบว่ามีความต้องการกำลังคนระดับประถมศึกษา หรือต่ำกว่ามากที่สุด ประมาณ 7.5 หมื่นคน/ปี คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 42% ต่อการจ้างงาน รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประมาณ 3.2 หมื่นคน คิดเป็นสัดส่วน 18% ต่อการจ้างงานและระดับปริญญาตรี 14% หรือประมาณ 25,000คน

ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา ถึงแม้กำลังแรงงานจะเพิ่มขึ้น (9.9% ต่อปี) แต่ภาคเศรษฐกิจของจังหวัด โดยเฉพาะสาขาบริการสามารถจ้างแรงงานได้สูงกว่าอัตราการขยายตัวของกำลังแรงงาน (10.6% ต่อปี) อย่างไรก็ตามจากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจปัจจุบันที่เป็นอยู่จะมีผลทำให้อัตราการจ้างงานในภูเก็ตชะลอตัวลงจากที่เดิมคาดว่าจะมีความต้องการของตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 2.64% ต่อปี)โดยภาคสาขาที่คาดว่าจะมีผลกระทบมากที่สุดคือภาคบริการมีการรองลงมาคือภาคอุตสาหกรรม

● ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- แหล่งน้ำธรรมชาติและพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งน้ำบนดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ไม่มีแม่น้ำสายหลัก มีเฉพาะลำคลองและธารน้ำ สายสั้น ๆ จำนวน 118 สาย มีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติ 2 แห่ง คือ ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของเกาะภูเก็ตและอุทยานแห่งชาติสิรินาถ เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับชาติ 1 แห่ง คือ พรุบ้านไม้ขาว

- การใช้ประโยชน์ที่ดิน จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ประมาณ 270 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ร้อยละ 55.11 ของพื้นที่ พื้นที่ป่าไม้ร้อยละ 18.76 ของพื้นที่เมือง สิ่งก่อสร้างและอาคารร้อยละ 14.51 ของพื้นที่ พื้นที่แหล่งน้ำร้อยละ 0.22% ของพื้นที่และพื้นที่อื่น ๆ เช่น ทุ่งหญ้า ไม้พุ่มที่โล่ง ร้อยละ 11.40 ของพื้นที่ตามลำดับ

- **ป่าไม้** ป่าไม้ของจังหวัดภูเก็ตมีจำนวนทั้งสิ้น 73.53 ตารางกิโลเมตร โดยส่วนใหญ่เป็นประเภทป่าบกซึ่งได้มีการสงวนไว้เป็นป่าสงวนแห่งชาติ นอกจากนี้ยังมีป่าชายเลนและป่าชายหาดซึ่งถือเป็นทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่สำคัญของ จังหวัดภูเก็ต ปัจจุบันความเจริญทางทางเศรษฐกิจทำให้ป่าไม้จำนวนมากของภูเก็ตถูกทำลายเพื่อนำพื้นที่มาใช้ในการสร้างที่พักอาศัยและสถานประกอบการ เพื่อรองรับการท่องเที่ยว

ตารางที่ 2.6 แสดงขนาดพื้นที่ป่าไม้ในจังหวัดภูเก็ต

ประเภท	ขนาดพื้นที่ (ตร.กม)			
	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2551
ป่าบก	75.53	75.53	75.53	75.53
- ป่าสงวน	31.17	31.17	31.17	31.17
- ป่าทั่วไป	44.36	44.36	44.36	44.36
ป่าชายเลน	22.79	22.79	22.79	22.79

ที่มา : สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต

- **ทรัพยากรทางทะเล** แนวชายฝั่งทะเลของประเทศไทย 2,815 กิโลเมตร ซึ่งประกอบด้วยชายฝั่ง ชนิดต่างๆ เช่น หาดทราย หาดโคลน ป่าชายเลน เป็นต้น พื้นที่บริเวณนี้เป็นบริเวณที่มี ทรัพยากร ธรรมชาติที่มีความหลากหลายด้านนิเวศวิทยา มีคุณค่าและประโยชน์อย่างมาก จึงทำให้เป็นบริเวณที่ มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ ปัจจุบันทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งกำลังประสบปัญหาความเสื่อมโทรม อันเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของกิจกรรมต่าง ๆ บริเวณชายฝั่ง และมีการนำทรัพยากรมาใช้ประโยชน์อย่างฟุ่มเฟือย ขาดความระมัดระวัง และไม่คำนึงถึงความสามารถในการรองรับจนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งในด้านปัญหาความเสื่อมโทรมของตัวทรัพยากร และปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร

- **ชายหาดและชายฝั่ง** ชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับจังหวัดภูเก็ตมีชายหาดที่สวยงามเป็นที่ รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง โดยมีสาเหตุหลัก คือ การสร้างสาธารณูปโภค สาธารณูปการเพื่อรองรับการท่องเที่ยว รวมทั้ง ปัญหาในเรื่องการกัดเซาะชายฝั่ง โดยเฉพาะพื้นที่มีการกัดเซาะอย่างรุนแรงในบริเวณหาดเลพี ง บ้านบางเทา อ .ถลาง ซึ่งมีระยะทางประมาณ 3 ก. ม และพื้นที่มีน้ำกัดเซาะปานกลาง ในบริเวณอ่าวปอ บ้านบางแร่ อ .ถลาง ซึ่งมีระยะทางประมาณ 1.5 ก.ม